

**ETIKOS
UNIVERSITETAS**, kviečiame
jaunimą ir
visus norinčius
kiekvieno mėn.
pirmą
antradienį
Bendruomenės
namuose
Debreceno 48,
artimiausia
paskaita
2018-02-06
16:00 val.

INFORMACIJA TEIKIAMA:

Prezidentė-
Aldona Marija
Gedvilienė tel.
866673965

...

Liet.PS
prezidentės
pavadootoja

**GERTRŪDA
PETRĖTIENĖ**

Telef.
861722404

Daugiau
informacijos

www.lps.eu

<http://nacionaliniskomitetas.lt/category/zinia-sklaida/>

www.nacionaliniskomitetas.lt
(www.pozicija.org)

LIETUVOS PENSININKŲ SUSIVIENIJIMAS

Klaipėda-2015-03-10 (įkūrimo data). Asociacija, Smilties Pylimo Nr.3 bt 4 92250, Klaipėda, telef. 866673965, el.paštas amgedv@gmail.com, kodas 303871378. Atsiskaitymo saskaita LT80 5015 4000 0103 2261 EUR, USD Kredito unija „Memelio taupomoji kasa“, kodas 300087289 Visada galite paremti. Būsime dėkingi už 2%!

DĖMESIO, SUGEDO MŪSŲ SPAUSDINTUVAS (PASENO) GAL GALITE PADĖTI?).

Auksinis ruduo

Nr. 2 (77)

Klaipėda 2017-2-24

Pavadinimo autorius gerb. SAULIUS SAVICKIS – org. „MŪSŲ MIESTAS KLAIPĖDA“ buvęs prezidentas. Internetinis laikraštėlis skirtas visiems LIETUVOS ŽMONĖMS, leidžiamas vieną kartą mėn. Užsiprenumeruoti galite nemokamai amgedv@gmail.com; Visada galite paremti. Būsime dėkingi už 2 %!

VIENYBĖ – MŪSŲ JĖGA!

PILIEČIŲ INICIATYVA SVARBIAU, NEI VALDŽIOS VEIKSMAI!

LINAS KEVIČIUS UŽSIENIO REIKALŲ MINISTRAS

**VASARIO 16 šiemet liudna! KAUNAS
VĖL TAMPA LIETUVOS SOSTINE...**

100 LIETUVŲ

Neįprasti maršrutai
Nekasdieniai vaizdai
Maži, bet dideli žmonės

ŠIAME LAIKRAŠTĖLYJE SKAITYKITE:

1. VASARIO 16 didi lietuvos šventė – šimtas metų tik dokumentuose, o tikrumoje – kelias dešimt tūkstančių...
2. Trumpa informacija apie konferenciją.
3. Kodėl nebalsuosiu?
4. Neužmirštuolė, kas tai?
5. Prof.s.arlauskas diskusija neprasidės...
6. Prof.Valdas Vasiliauskas Laimėtas mūšis, bet...
7. Sveikata Stebuklingas **VANDUO**
8. Gyvenimo filosofija
9. Redakatoriaus žodis
- 10.Mūsų draugai

Vokiečių masonų simboliS!

Mano sodo žibutė – Etikos U
SIMBOLIS!

Trumpai apie konferenciją (gal susitikimas)

Atsitiko taip, kad buvome nesuprasti (tikrą to žodžio prasme). Kai aš pasiunčiau visiems Seimo nariams Lietuvos pensininkų susivienijimo kreipimąsi dėl vienišų ir vienišų neįgalių pensininkų tragiškos padėties, Lietuvoje tada dar nežinojome apie **Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencija, kurią Lietuva pasirašė 1995 metais (rekomenduoju susipažinti, nes mes ruošiamės veikti!)**, todėl ieškojome išeities galvojome, kad būsime suprasti mūsų seimūnų, kuriuos su meile išrinkome, tikėdami, kad viskas kas buvo ankstesnių valdžių blogai padaryta - bus ištaisyta ir kad naujieji atkreips dėmesį į skurdžiausiai gyvenančius, silpniausius Lietuvos gyventojus, tačiau į tą kreipimąsi iš visų Seimo narių atsiliepė vienintelė Aušra Maldeikienė. Tarp mūsų vyko pokalbis laiškais, kuriame ji stengėsi paaiškinti (susirašinėjimą galite rasti mūsų svetainėje lietps.eu), kodėl taip yra. Paguodė mus, kad. kreipėmės per vėlai (nors nuo pirmų nepriklausomybės metų apie tai rašome) nes šalia mūsų, greta yra tokie žmonės, kurie iš nevilties, kad negali sudurti galą su galu nebežino ką daryti, todėl negalėjome tylėti. Per tą laiką buvo visokių įvykių, jeigu prisimenate, prieš įvedant eurą, A.Butkevičiaus valdžia **pasiruošė užtikrintai**: padidino algas prokurorams ir sau – politikams (papildomai po 2000-3000eur.), o tiems, kuriems labiausiai reikėjo – nulis (nėra pinigų). Dabar jau ir mes suprantame, kodėl prokurorams – bado akcija „paaiškino“.. Buvome pasipiktinę, bet o siaube ir dabar tas pats, ar nesapnuojame kartais? Ne, tai tikrų tikriausia realybė...Visuomeninių organizacijų judėjimas, niekada nenurims kovodamas už silpniausius, buvo kartu su badaujančiais.

Mūsų Klaipėdos mieste prasidėjo tyčiojimas iš visuomenininkų, mat jie – tie „veltėdžiai“ viskuo domisi, dalyvauja posėdžiose, klausosi kas ne taip, o paskui visa tai surašo į savo plakatus ir parodo visuomenei piketuose...Kam galėjo tai patikti? Kai valdžioje sėdi žmonės po kelias kadencijas nori nenori susidaro tam tikri ryšiai, kurie labai naudingi abiems pusėms: prasideda ne visai geri dalykai

(nekalbu apie pinigus, mes to nematome), bet aišku viena, kad pradeda nuolaidžiau vieni kitiems: kaip pvz. užsirakinus nuo žmonių, nereikia „išsėdėti“ darbo valandų, nes toks darbas, kad nėra ko veikti per visą darbo dieną, bet kiek jų daug mums reikia išlaikyti, o kokia networka mieste nesvarbu. Tvarkoma tik tada, kai kas nors iš visuomenininkų paskambina, bet ir prisiskambinti neįmanoma ir pn.

LPS tarybos posėdis

Visa tai privertė susimąstyti ir beposėdžiaujant kilo mintis: suorganizuokime konferenciją „patriotizmas, pilietiškumas, visuomeniškumas“ Šitos savokos stipriai viena su kita surištos. Susirašinėjimo metu kreipėmės į Aušrą Maldeikienę, kad dalyvautų mūsų konferencijoje – diskusijoje, deja prieš dvi dienas jos atstovė pranešė Aušra Maldeikienė serga, dar po dienos – gydytojai ją guldo į ligoninę...

Ką daryti? Renginys turi įvykti, nes prieš tris savaitės jau spudoje buvo PRANEŠTA ir dar keli pranešimai vėliau. Reiškia renginys turi įvykti...Tada parašiau laišką su SOS SOS pavadinimu, kad kas nors iš 141 Seimo narių gelbėtų situaciją, pavaduotų susirgusią kolegę. Nepraėjus nei valandai atsiliepė gerb. Seimo narys prof.Vytautas Juozapaitis, net apsiverkiau iš džiaugsmo...Kitą dieną skambino ir Jurgis Razma, bet sužinojęs, kad jau turime vieną Seimo narį, pažadėjo atvažiuoti vasario mėn.

Konferencija įvyko kaip buvo paskelbta, mūsų Seimo narys prof.Vytautas Juozapaitis mūsų nenuvylė: buvo toks nuoširdus, dalykiškas, geranoriškas bendravimas, kad jo niekada nepamiršime....LPS Tarybos posėdyje, aptariant konferenciją visi išreiškė

susižavėjimą renginiu. Daug sužinojome apie Seimo narių problemas, kurios tikrai nustebino...

PATRIOTIŠKUMAS, - jis pasakė, jį turi gauti kūdykis jau su motinos pienu, t.y. svarbiausia ugdymo pradžia - ŠEIMOJE. Toliau visos ugdymo įstaigos tęsia šeimos pradėtą darbą pagal žmogaus amžių ir pagal tam pritaikytą metodiką.

LPS konferencija (k.pusė salės)

Toliau jau visas krūvis tenka švietimo ir mokslo įstaigoms.

Patriotiškumas šiandien yra nepakankamas, jeigu nepriklausomybės metais gimę ir užaugę, išvažiuoja iš Lietuvos..Pradėjo bėgti žmonės nuo pat Nepriklausomybės pradžios: pirma priežastis dėl moralinių priežasčių – nebuvo pagarbos žmogui, buvo pamintas žmogiškas orumas, netinkami santykiai tarp darbdavių ir darbuotojų, perdidelis darbdarbių godumas (mūsų mieste Klaipėdoje taip pat visi lenkiasi turtuoliams ir mūsų miesto laikraščiai, nors, kai kurie iš turtuolių tikri nusikaltėliai - tikra to žodžio prasme), labai svarbi moralinė gyvenimo pusė... nors atlyginimai taip pat svarbu.

Etikos Universitetas gal kiek pataisytų žmonių moralę bet reikia, kad šis judėjimas apimtų visą Lietuvą, tam pritarė ir mūsų svečias prof. Vytautas Juozapaitis, dar pridūrė, jeigu reikės pagalbos visada kreipkitės (apie priežastis, kodėl reikia Etikos Universiteto skaitėte jau anksčiau).

Gerb. Seimo narys prof. Vytautas Juozapaitis

. Išvykę, kuriems pavyko savo darbštumu pelnyti užsienio darbdavių pagarbą – pirmiausiai apie tai kalba..netiesiogiai, tiesiog sako, kad užsienyje - maloni darbo aplinka....

PILIETIŠKUMAS - .ar gali žmogus gyventi nesirūpindamas savo gyvenimu, savo aplinka čia savo Tėvynėje? Jeigu žmogus turi teisę rinkti savo valdžią, gyventi ir dirbti, kuri turi jam, t.y. jiems – rinkėjams - visuomenei tarnauti, tai yra, jeigu kiekvienas žmogus jaustųsi savo šalies šeimininku, tai jis turi teisę iš tų, kuriuos išrinko, pareikalauti sąžiningo, viešo, taupaus, tvarkingo, skaidraus darbo jų labui (juk algą gauna visuomenės pinigais). Jeigu to nėra, tada visuomenės atstovai, būdami pilietiški, negali tylėti...Buriasi į organizacijas ir reikalauja pasiaiškinimų iš netinkamai dirbančių. Tarybiniais laikais buvo pripratę, kad viskas buvo sprendžiama viršuje, valdžioje ir niekuom nereikėjo rūpintis, nes nieko nebuvo galima pakeisti ar kritikuoti, tai ir dabar yra mūsų, jau nepriklausomoje demokratinėje laisvoje Lietuvoje valdžios veikėjai, kuriems nepatinka visuomenininkai savo krašto šeimininkai, kurie drįsta stebėti jų darbą ir nurodyti kas negerai...

VISUOMENINĖ veikla. Gerb, Seimo narys, kalbėdamas apie tai ar reikalinga Lietuvoje visuomeninė veikla aiškiai pabrėžė, remdamasis Lietuvos Konstitucija, kad Lietuva demokratinė laisva valstybė, kurios gyvenime turi būti aktyvi visuomeninė **VEIKLA**, (jis pasakė,-kad reikia kaip Jūs, aktyvūs visuomenininkai, ačiu jam už komplimentą).

Labai stebina tai, kad mūsų valstybėje jau visi pripratę, kad žmogus gali dirbti kiek nori nemokamai ir NVO PLĖTROS ĮSTATYME, kuris jau n kartų tobulintas nėra nieko konkretaus dėl visuomeninio darbo: darbo priemonės (kompiuterį, spausdintuvą, popierų, spausdintuvui rašalą, dovanas lektoriams už nemokamą paskaitą, ačiu **savivaldybei** gerb. prof. Vytautui Juozapaičiui paruošė maišelį, kurį įteikdama, pasakiau mūsų savivaldybė Jus sveikina ,atvykus į Klaipėdą, tikuosi ir ateityje pagerbs mūsų lektorius, kurie važiuoja iš Vilniaus ir Kauno ir paskaitas skaito

nemokamai, nes mes neturime pinigų dovanoms) tenka pirkti savo pensijų pinigėliais.

Visuomeninis veikėjas dažnai savo bute (kaip aš) neturi atskiro kambario ir savo nuosavą butą – vieną kambarį (o jų tik du) paverčia kanceliariją, dėl ko kenčia kiti šeimos nariai. Teko girdėti, kad negana to dar ruošiamasi visuomeninikams užkrauti papildomus darbus, kuriuos privalo atlikti tie, kurie už savo darbą gauna atlyginimą. Neveltui sakoma: „Ileisk ožį į bažnyčią – užlips ir ant altoriaus“. Kiek metu jau parašytas Nevyriausybinų organizacijų (NVO) plėtros įstatymas, kiek kartų jau taisytas, tobulintas, bet kaip jis neatitinka NVO veiklai reikalingo dokumento, taip neatitinka.

Visuomeniškumas – šalies gyvenimo druska, laikas visiems valdžios atstovams tai suprasti ir džiaugtis, kad tokių žmonių yra, kurie negaili nei savo asmeninio laiko, nei nemigo naktų (jeigu reikia), nei savo pensijos pinigų o atlieka didžiulį darbą savo Tėvynės žmonių labui..Keista, esame vieno miesto gyventojai, mylime savo miestą ir jo žmones, bet teisingai suprasti vieni kitų nesugebame.. Aldona Marija Gedvilienė

DAUGIAU UŽ KLAIPĖDOS SEIMO NARIUS NEBALSUOSIU, KODĖL?

Patekau į sudėtingą gyvenimo situaciją ir teko su SOS SOS pavadinimu siųsti laišką visiems Seimo nariams. Valandos bėgyje atsiliepė vienas Seimo narys prof.Vytautas Juozapaitis – tai buvo džiugus įvykis. Tiesa, vėliau skambino Jurgis Razma, bet sužinojęs, kad jau vienas yra, tai pažadėjo atvažiuoti kitą kartą, pasakęs, kad vasaris laisvesnis mėnuo...

Tačiau dabar ne apie tai, kad nei vienas klaipėdiečių rinktas Seimo narys neatsiliepė. Pakalbėkime apie tai, kodėl nebenorėsiu už juos balsuoti?

1. Ne tik todėl, kad jiems trūksta jautrumo savo miesto problemoms: kodėl jie niekada (gal tik man taip atrodo) neatsiskaito savo rinkėjams (**reikėtų atkreipti dėmesį visiems Seimo nariams**)? Mažiausiai nors kas pusę metų turėtų visi pateikti viešą ataskaitą:
 - a) ką nuveikė savo rinkėjų labui toje teritorijoje, kurioje buvo išrinkti;
 - b) ką nuveikė Lietuvos labui.
2. Kai kurie Seimo nariai pritaria nusikalstamai veikai, mūsų Klaipėdos atveju Jūrininkų ligoninės direktoriui Jonui Salygai (tai Dainius Kepemis ir Algirdas Kirkutis – niekada nepamiršime).

Kitaip tariant:

- a). mums žiūrėdami į akis – „Jūs nieko nelaimėsite“ pritaria korupcijai tylėdami apie nusikalstamą veiką, nors apie tai informavome asmeniškai, pateikus dokumentus.

b) Į kitą mūsų pateiktą klausimą neatsakė visai, tik imitavo, bandydami atsirašinėti...

3. Kiekvieno Lietuvos miesto ir rajono spaudoje turėtų būti rubrika: **„Išrinktų Seimo narių veikla“**

4. Kai mūsų miesto spauda „linčiavo“ visuomenininkus dėl jų teisėtos veiklos (Lietuvos Konstitucija jiems leidžia tai daryti), naudingos miestiečiams, nei vienas Seimo narys nepareiškė savo nuomonės tuo klausimu, lyg jų visai nebūtų – nutylėjo, ar tai garbinga? Tai kam jie mums reikalingi ir kam už juos balsuoti? Tik pradėję dirbti – jie pamiršta duotą Seimo nario priesaiką. Sunku viską išvardyti, širdis skauda apie tai galvojant...

Neužmirštuolė

<https://en.wikipedia.org/wiki/Myosotis> (vertimas):

Neužmirštuolė liaudies kultūroje:

Vokiečių sakmėje pasakojama, kad kai dievas visiems augalams davė pavadinimus, tai pamiršo duoti mažai gėlelei ir ši sušukusi: „Viešpatie, nepamiršk manęs!“ Dievas atsakęs: „Tu būsi neužmirštuolė“. Senovės graikų mitas sako, kad, kai dievas sukūręs pasaulį gėlėms dalino spalvas, jis išgirdęs balsą: „Nepamiršk manęs!“ Visos spalvos jau buvo išdalintos, buvo likęs tik trupinėlis mėlynos ir neužmirštuolė gavo šviesiai mėlyną spalvą. Viduramžiais moterys neužmirštuolės žiedą nešiojo kaip ištikimybės ir meilės simbolį. 1398 metais tremtyje karalius Henrikas IV-sis kaip ištikimybės Anglijai ženklą pasirinko neužmirštuolę, o grįžęs į Angliją šį simbolį išlaikė. 15 amžiuje Vokietijoje buvo tikima, kad nešiojančius neužmirštuolę nepaliks mylimieji.

1926 metais neužmirštuolę ėmė naudoti masonai kaip simbolį primenantį, kad nevalia užmiršti nelaimingųjų ir puolusių neviltin. Vėliau jie neužmirštuolę ėmė naudoti vietoj masonų simbolio skriestuvo ir kampainio. Kai kurie masonai neužmirštuolę naudoja kaip simbolį prisiminti savo ordino brolius žuvusius nacionalsocialistų valdymo laikais. Dabartiniais laikais daugiausiai neužmirštuolė simbolizuoja, kad mirusieji draugai nebus užmiršti.

Henris Davidas Toro rašė: „Nedidelės neužmirštuolių šakelės plačiai išsiskleidė ir Pakibo virš upelio. Tai labai įdomus mažas žiedelis. Nuostabūs mažyčiai kuklūs žiedeliai“.

Apie Aliaskos vėliavą Benis Bensonas rašė: „Aliaskos vėliava mėlyna kaip ir Aliaskos gėlė neužmirštuolė“.

1949 metais Britanijos dominija Niufaundlandas kaip simbolį žuvusiems atminti priėmė neužmirštuolę. Šis simbolis Niufaundlande dar naudojamas, nors

niufaundlendiečiai savo gėle išrinko aguoną birulę.

Armėnijoje neužmirštuolė paskelbta simboliu priminti prieš šimtą metų (1915-1923m.) turkų įvykdytą armėnų genocidą, kuomet Turkų-Osmanų imperijoje buvo nužudyta 1,5 milijono armėnų.

„Neužmirštuolė“ – Amerikos džiazo dainininko Patriso Rušeno daina

Ukrainiečiai (<https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9D%D0%B5%D0%B7%D0%B0%D0%B1%D1%83%D0%B4%D0%BA%D0%B0>) rašo (vertimas):

««« Masonai prie švarko atlapo sega neužmirštuolę kaip simbolį žuvusiems nuo nacionalsocialistų atminti.

Šviesiai mėlyną neužmirštuolės žiedelį palaikius virš cigaretės ar cigaro dūmų jis nusidažo žaliai. »»»

Lenkai (<https://pl.wikipedia.org/wiki/Niezapominajka>) rašo (vertimas):

«««

Neužmirštuolė — atminties simbolis.

Neužmirštuolė yra Aliaskos valstijos nacionalinė gėlė.

1934 metais Didžioji Vokietijos Masonų Ložė „**Po Saule**“ (vok. Grosssloge „**Zur Sonne**“) Bairoite (*Bayreuth*, Bavarija) vykusiame susirinkime pakeitė masonų ženklą ir vietoj senojo „skriestuvo ir kampainio“ masonų simboliu padarė neužmirštuolę.

»»»

Ložė“ ([Vereinigten Großlogen von Deutschland](https://de.wikipedia.org/wiki/Vereinigten_Großlogen_von_Deutschland)) neužmirštuolę paskelbė Vokietijos masonų simboliu. Ir šiandien Vokietijos masonai naudoja šį simbolis.

Vokiečiai (<https://de.wikipedia.org/wiki/Vergissmeinnicht>) rašo (vertimas):

Neužmirštuolė yra atminties simbolis, o išsiskiriant ilgam simbolizuoja nemirtingą meilę. Daugelyje tautų ši gėlė vadinama neužmirštuole ir simbolizuoja tą patį. Apie jos simbolizmą yra daug sakmių. Nacionalsocialistų valdymo metais neužmirštuolė buvo Vokietijos masonų simbolis, nes masonų organizacija ir jos simbolis skriestuvai su kampainiu buvo uždrausti. 1948 metais pirmajame metiniame susirinkime „Didžioji Suvienytoji Vokietijos masonų simboliu. Neužmirštuolės žiedas naudojamas kaip simbolis Vokietijos kariams žuvusiems

Neužmirštuolė yra atminties simbolis, o išsiskiriant ilgam simbolizuoja nemirtingą meilę. Daugelyje tautų ši gėlė vadinama neužmirštuole ir simbolizuoja tą patį. Apie jos simbolizmą yra daug sakmių. Nacionalsocialistų valdymo metais neužmirštuolė buvo Vokietijos masonų simbolis, nes masonų organizacija

ir jos simbolis skriestuvas su kampainiu buvo uždrausti. 1948 metais pirmajame

metiniame susirinkime „Didžioji Suvienytoji Vokietijos Ložė“

([Vereinigten Großlogen von Deutschland](#)) neužmirštuolę paskelbė Vokietijos masonų simboliu. Ir šiandien Vokietijos masonai naudoja šį simbolį. Neužmirštuolės žiedas naudojamas kaip simbolis Vokietijos kariams žuvusiems Pirmajame Pasauliniame Kare atminti. „Vokietijos Karių Kapų Priežiūros Liaudies Sąjunga“ ([Volksbund Deutsche Kriegsgräberfürsorge e. V.](#)) neužmirštuolę naudoja kaip savo logotipą. Buvusioje britų dominijoje Niufaundlende neužmirštuolė simbolizavo

žuvusių karių atmintį; dabar niufaundlendiečiai neužmirštuolę pakeitė raudonąja aguona.

Armėnai neužmirštuolę naudoja kaip simbolį Turkijoje nužudytiems armėnams atminti.

Paveikslėlyje matyti kaip vokiečiai puošia karių kapus.

Šiais laikais (nuo 1934 m.) neužmirštuolė yra „Vokietijos Suvienytosios Didžiosios Ložės“ simbolis. Jos žiedą švarko atlape nešioja visi Vokietijos masonai.

Vokietijos karių kapų priežiūrėtojai neužmirštuolių žiedais puošia karių kapus.

Vytautas Landsbergis yra vokiečių kryžiuotis, o jo motina yra žydė. Galimas dalykas, kad jis yra ir „Vokietijos Suvienytosios Didžiosios Ložės“ narys.

Kaip ten bebūtų, bet į atlapą neužmirštuolės sega kol kas tik Vokietijos masonai, o Landsbergis tokią vokiečių masonų madą skiepia Lietuvoje.

Neužmirštuolė nuo seniausių dar ikirikščioniškų laikų simbolizuoja, meilę, ištikimybę ir draugų atmintį. Nereikia stebėtis, kad ir šiais laikais žmonės

neužmirštuolės dar neužmiršo.

Tačiau neužmirštuolę nešioti švarko atlape yra priklausomybės masonams ženklas — ir šį ženklą atlapuosna insisegė prezidentė, vyriausybės nariai, seimo nariai ir seimo partijų vadovai — va ir visi išsidavė, kad jie visai ne valstiečių, ne socialdemokratų, ne konservatorių, ne liberalų partijų nariai, o visi gryniausieji masonai tik vaidinantys įvairiausių neva tarpusavy nesutariančių partijų narius.

Šaunuolis Landsbergis, gerą tradiciją invedė — išdavė, dienos švieson išvilko visus masonus.

Pranas Valickas 2018 sausio 15

Prof.S.Arlauskas

DISKUSIJA NEPRASIDĖS, JEI EUROPA TAPS NEBE EUROPA..., JEIGU BUS PER VĖLU (tęsinys pradžia Nr.12 lietps.eu ,arba regionų naujienos - pabaiga)

2017-12-23

FacebookEmail

Google Gmail+

 Spausdinti

Galima suprasti, kad šioje Roger Scruton tezėje sakoma, jog tikrasis liberalizmas ir žmogaus teisių doktrina privalo remtis asmenybės (sovereign individual) esme, jo pozityviaja laisve. Būtent tokia nuostata įtvirtinta Vokietijos Konstitucijos žmogaus teisių doktrinoje. Vokietijos Konstitucijoje sakoma: „Kiekvienas asmuo privalo turėti teisę į laisvą savo asmenybės vystymą, tiek kiek jis nepažeidžia kitų teisių, konstitucinės tvarkos ar dorovės dėsnių“.

Apie laisvę kaip žmogaus teisę galima samprotauti ir ginčytis be galo. Tačiau, kad ginčai būtų vaisingi, geriausiai būtų išiklausyti į tų autorių mintis, kurie pirmieji susimąstė apie liberalios mūsų epochos pasaulėžiūros pagrindus. Kodėl mes imame pamiršti, kaip laisvę aiškino Imanuelis Kantas? Juk būtent jis paskyrė savo svarbiausius filosofinius veikalus tam, kad būtų paaiškinta « Žmogaus ir piliečio teisių deklaracijos », kurią visam pasauliui 1789 m. paskelbė prancūzų tauta, pagrindinė tezė: „visi žmonės gimsta laisvi ir lygūs“. Kanto mintis rutuliojo ir J.G. Fichte, ir F. W. J. Schelling, G. F. W. Hegel.

Nesuklysiu sakydamas, kad mūsų laikmetyje aiškinantis pozityviosios laisvės turinį, labiausiai galime pasimokyti iš Hėgelio. Tai įtikinamai parodo profesorius David Schindler tekste: « Laisva valia, kuri siekia laisvos valios: apie santuoką kaip laisvės paradigmą Hėgelio « Teisių filosofijoje ». Iš tiesų Hėgelio laisvės idėjos turinio aptarimas padeda konstruktyviai ir turiningai apibrėžti

pozityviosios laisvės principą, kaip universalią normą, kuri kartu atskleidžia asmenybės esmę, jos prigimtinius siekius, taip pat nustato vidinį neatskiriamą teisės ir moralės ryšį, padeda mums korektiškai suprasti daugelį modernių žmogaus teisių institutų, kurie yra įtvirtinti paminėtose žmogaus teisių konvencijose. Hėgelio laisvės idėjos samprata naudojasi (žinoma intuityviai) žmonių masės, kai jos, nesiveldamos į ideologines spekuliacijas, gyvena tradiciškai dorą, prasmingą gyvenimą šeimoje, visuomenėje ir valstybėje.

David Schindler sako: Mąstydami apie laisvę, mes privalome regėti objektyvią proto ar dvasios manifestaciją per socialinio gyvenimo progresyvaus komplekso dimensijas: teises, sutartis, moralės principus, sąžinę, šeimą, ekonomiką, politiką, valstybę, pasaulio istoriją“.

Hėgalio laisvės principo esmė tokia, kad iš tiesų asmenybė yra laisva kai įsisąmonina savo būtį išoriniame pasaulyje, kai išskleisdama visas savo vidines prigimtines potencijas, pasiekia darną su išoriniu pasauliu.

Konkrečių žmogaus prigimtinių laisvės formų daugetas

Suprantant laisvę, kaip žmogaus misiją išreikšti save, savo prigimtinius tikslus, Hėgelio mintys padeda apibrėžti fundamentinius pozityviosios laisvės modelius (formas). Ši fundamentinių pozityviosios laisvės modelių (formų) seka ir yra žmogaus prigimtis, žmogaus kaip asmenybės (of personality) prigimtiniai siekiai ir kaip pagrindinės teisės, racionali forma, įtvirtintos žmogaus teisių konvencijose ir teisės institutuose.

a) Visų pirma tai žmogaus gyvybės ar fizinio bei psichinio integralumo apsauga. Žmogaus aš, kaip asmuo, kaip dvasia transcenduoja į kitą – į kūną (realybę, kuri yra adekvati jo subjektyviam aš). Šiuo atveju laisvės forma, – tai mano dvasios identitetas mano asmeniniame kūne. Aš laisvas, kai turiu sveiką kūną (randu save savo kūne), kai myliu savo kūną, kai laikau jį gamtos ar Dievo dovana ir juo visokeriopai rūpinuosi (atlieku visas pareigas būtinąs gyvybei ir sveikatai palaikyti).

b) Kita laisvės (asmens privataus identiteto) forma. Žmogus atranda save ne tik kūne, bet ir gamtinėje-socialinėje aplinkoje, kuri būtina jo egzistencijai palaikyti. Asmuo sutapatindamas savo valią su išoriniais objektais nepraranda savo aš, o tuose objektuose nubrėžia savo privatumo sritį. Manasis aš, – tai mano namai, mano daiktai, mano gamta, mano darbo vieta, mano šalis. Tai privati autonomija, asmens identitetas ir teisė į privatumą.

c) Dar viena žmogaus laisvės forma – jo dvasinis identitetas, jo moralinė būtis ir autonomija. Laisvė, kaip dvasinė būtis, reiškia žmogaus aš ne tik jo privačioje sferoje, bet taip pat bendruomenėje, asmenybės bendruomeninį identitetą, kurį žmogus išgyvena savo sąžine ir sutvirtina savo religiniu ar filosofiniu tikėjimu. Kiekvienas žmogus turi teisę spręsti, kas yra gyvybiškai svarbu jam, aplinkiniams, visai bendruomenei.

d) Laisvė neišivaizduojama be žmogaus bendruomeninio identiteto. Kalbėdami apie bendruomeninį identitetą, privalome skirti dvi jo realiai besireiškiančias formas. Pirmoji tai gyvoji karta, visuomenė, masiškai fiziškai egzistuojančių žmonių gamtinis ir socialinis faktas. Antroji

reiškia bendruomenę, kuri apjungia gyvą kartą su jau mirusiomis ir dar gimšančiomis kartomis. Tai istorinė bendruomenė.

Kalbant apie asmens laisvę visuomeniniuose santykiuose (prigimtine teisę į laisvę visuomenėje), žmogus laisvas visuomenėje, jei turi galimybę įgyti profesiją, rasti darbą, gauti padorų atlyginimą, paramą senatvės atveju ir t. t.. Tai yra prigimtine teisė į politinį, ekonominį, socialinį ir teisinį teisingumą.

Kalbant apie asmenybės dvasios sklaidą ir asmens laisvę istorijoje, vėlgi galime kalbėti apie gamtines-socialines prielaidas tokiai kosminei bendruomenei egzistuoti. Viena prielaida yra šeima, kurioje substanciškai siejasi iš gyvenimo išeinanti ir į gyvenimą ateinanti karta. Tai tėvai ir vaikai. Vaikų aš yra tėvuose, tėvų aš yra vaikuose. Kita prielaida yra valstybė – reali istorinės tautos manifestacija.

Valstybė yra viena vertus realus faktas ir kita vertus toks institutas, kuris yra tas pats praeityje, dabartyje ir ateityje. Žmonės gal ne visada pripažįsta, bet negali neigti, kad valstybė yra jų būties istorijoje substancinis pagrindas. Jų intymus (intersubjektyvus) santykis su valstybe paprastai reiškiasi pagarba, lojalumu įstatymams ir viešosios valdžios atstovų sprendimams.

e) Tokiu būdu Hėgelio idėjos padeda apibrėžti mažiausiai 5 prigimtines teises, fundamentines žmogaus pozityviosios laisvės formas, kurios išreiškia žmogaus prigimtines visumą, visų žmogaus teisių substancinį pagrindą. Tai teisė į gyvybę, privatumą, moralinę autonomiją, teisingumą visuomenėje, istorinį išlikimą. Tuo tarpu pagrindinės pozityvios žmogaus teisės, įtvirtintos žmogaus teisių konvencijose, yra šių fundamentinių laisvės formų konkretizacijos ir kombinacijos ir yra legitimios tiek, kiek nenukrypsta nuo universalios substancinio pagrindo (asmenybės prigimtinių teisių visumos).

Adekvatus lygybės supratimas. Paryžiaus pareiškimė sakoma: „Negalime tikėtis jokio Europos atsinaujinimo tol, kol ryžtingai neatmesime perdėto egalitarizmo ir išminties keitimo techniniu žinojimu » Egalitarizmą šiuo atveju galima būtų suprasti kaip substancinės lygybės siekį. Tokį tikslą patvirtina Europos Tarybos konvencija prieš smurtą prieš moteris (Stambulo konvencija).

Konvencijai keliama du tikslai: pirmasis tikslas -(eliminuoti) visas diskriminavimo formas prieš moterį. Šis tikslas remiasi ontologine prielaida, kad tarp vyro ir moters identitetų ir vaidmenų visuomenėje egzistuoja substancinė skirtis (vyras pagal prigimtį yra fiziškai stipresnis už moterį, dėl ko galima moterų diskriminacija ir ją siekiama įveikti).

Kitas konvencijos tikslas – sukurti substantyvų vyro ir moters lygybę. Substantyvios lygybės kūrimą jau reikia suprasti ir kaip vyro bei moters gamtinių lyčių skirtumo neigimą, kaip jų ontologinį sutapatinimą ir tuo pagrindų totalų socialinių vaidmenų suvienodinimą, suliginimą, kas iš principo prieštarauja vyro ir moters prigimtinių biologinei substancinei skirčiai. Substantyvi vyro ir moters lygybė paprasčiausiai yra negalima, tiesiog neįmanoma.

Europos chartijos ANTRAŠTINĖJE DALYJE LYGYBĖ 20 straipsnyje Lygybė prieš įstatymą sakoma:

„Prieš įstatymą visi lygūs. 21 straipsnyje Diskriminacijos uždraudimas, sakoma: 1. Draudžiama bet kokia diskriminacija, ypač dėl asmens lyties, rasės, odos spalvos, tautinės ar socialinės kilmės, genetinių bruožų, kalbos, religijos ar tikėjimo, politinių ar kitokių pažiūrų, priklausymo tautinei mažumai, turtinės padėties, gimimo, negalios, amžiaus, seksualinės orientacijos.

Tiek Chartija, tiek ir Žmogaus teisių konvencija kalba apie lygybę, kaip apie lygybę prieš įstatymą ir apie lygybę kaip apie diskriminacijos draudimą. Abiem atvejais preziumuojama, kad socialiniame santykiyje yra substantyviai skirtingi subjektai ir todėl jie savaime yra nelygūs. Teisinė lygybė ir diskriminacijos draudimas reikalauja visuomenės sugalvotų priemonių eliminuoti galimą konfliktišką (diskriminuojantį) jų santykį. Šiuo atveju lygybė reiškia skirtingų socialinių padėčių suderinimą, harmonizavimą, konflikto tarp socialinio santykio dalyvių eliminavimą. Tuo tarpu genderizmo ir kitokios substantyvios lygybės ideologijoje siekiama neigti materialius subjektų skirtumus, o padėčių suderinimas ir konfliktų eliminavimas suprantamas kaip substantyvus sulyginimas, t. y. gamtos nustatyto skirtumo paneigimas, kas iš principo nepasiekama.

Taigi klaidos nesusipratimai ir nesutarimai aiškinant diskriminaciją ir nelygybę, kyla tada, kai žmogaus pagrindinių teisių sąrašė atsiranda teisės, kurios neturi substantyvaus pagrindo (nėra paremtos prigimtimi). Pav. vienos lyties asmenys substantyviai nėra gimę santuokai.

Išvardinti argumentai rodo, kad nesusipratimai kyla ne dėl blogo lygybės ir teisės į lygybę apibrėžimo Europos žmogaus teisių sutartyse, bet dėl, viena vertus klaidingo, nuo gamtos nustatytų substantyvių skirtumų nutolusio lygybės interpretavimo (pamirštant, kad lygybė viso labo yra žmogaus praktinio proto nustatyta lygybė prieš įstatymą ir iš čia sekantis diskriminacijos draudimas), o kita vertus suteikiant pagrindinių žmogaus teisių statusą, tokioms žmogaus teisėms, kurios neišplaukia iš prigimties (pav. vyro teisė būti moterimi ar atvirkščiai)

Tradicinė proto religija vietoj religinio substituto žmogaus teisių doktrinoje. Paryžiaus pareiškime sakoma: *«Universalistinės ir universalizuojančios klaidingosios Europos pretenzijos atskleidžia, jog ji tėra surogatinė religinė santvarka, tam tikras erzacas, pasižymintis tiek tikybiniais įžadais, tiek anatemomis»*. *« Klaidingosios Europos globėjams konstruojant dirbtinę krikščioniją iš universalių žmogaus teisių, mes prarandame savo namus»*.

Ser Roger Scruton yra pasakęs: *“Europos visuomenė spėiai atsikrato savo krikščionišku paveldu ir nerado nieko kito į jo vietą kaip tik „žmogaus teisių“ religiją. Vadinu tai religija, nes visa sukurta tam, kad užpildytų nišą, kuri lieka pasitraukus religijai. Tariant paprastai, senoji Europos religija yra pakeičiama abejotino ir mistinio substituto»*.

Paryžiaus pareiškime taip pat sakoma: *„Privalome atkakliai tvirtinti, jog religinės aspiracijos yra priderama religijos, ne politikos (ar juolab biurokratinio administravimo) sritis. Siekdami atgauti savo politinį ir istorinį veiksnumą, privalome iš naujo re-sekuliarizuoti viešąją Europos gyvenimą»*.

a) Plėtojant paminėtas mintis apie klaidingos erzacreligijos išgalėjimą Europos politikoje, galima tvirtinti, kad tai reiškiasi esant konfliktui tarp skirtingų moralinių kodų (vertybių hierarchijų). Tradicinėje, krikščioniškoje vertybių hierarchijoje (moraliniame kode) aukščiausią vertę iš aukščiau paminėtų fundamentinių laisvės formų turi fizinė ir istorinė žmogaus būtis. Žmogaus

privatumas, kaip prigimtinė teisė užpildomas pareigomis artimajam, socialinei tarnystei ir istoriniam išlikimui.

b) Kitame postmoderniame erzacreligijos moraliniame kode (vertybių hierarchijoje) būtent žmogaus privatumas yra paskelbiamas aukščiausia vertybe ir teise, o žmogaus gyvybė, jo pareigos socioumo partneriams bei istoriniam išlikimui priskiriami asmens pasirinkimo laisvei. Iš tokio moralinio kodo seka ir nėštumo nutraukimo, ir eutanazijos, ir vienos lyties santuokų ar translytiškumo legitimavimas.

c) Akivaizdu, kad du paminėti moraliniai kodai iš principo yra nesuderinami. Nesuderinami todėl, kad vienas jų nustato universalius moralinius imperatyvus būti ir būti istorijoje, o kitas priešingai neigia tokių imperatyvų nustatymo galimybę ir būtinybę, pretenduoja iškilti virš bet kokio religinio ar filosofinio tikėjimo.

d) Kalbant apie erzacreligijos idėjinius pagrindus, dažnai įsivaizduojama, kad yra galimas sekuliarus ir neutralus valstybės požiūris į skirtingus religinius, filosofinius įsitikinimus, ar ateistinę pasaulėžiūrą. Sprendžiant ar tai įmanoma ir kaip įmanoma, tikslinga prisiminti bylą Europos Žmogaus teisių teisme Case of Lautsi v. Italy.

Kaip publikacijoje „The Case of Lautsi v. Italy: A Synthesis“ jos autorius Gregor Puppink (Director of the European Centre for Law and Justice, expert for the Council of Europe) teigia, šioje byloje pripažinta, kad „„sekuliarumas yra požiūris“ ar „filosofinis įsitikinimas“, kuris tuo pačiu būdu kaip ir kiti įsitikinimai ar tikėjimai privalo būti gerbiamas“. „Bet sekuliarizmas nėra konvencijos universalus principas, tai nėra saistantis principas, kylantis iš konvencijos“.

Svarbu tai, kad teisiniu lygiu pripažinta, kad sekuliarus požiūris yra viena iš tikėjimo atmainų. Tokiu atveju erzacreligijos puoselėtojai neturi teisinio pagrindo teigti, kad valstybė pašaukta diegti būtent jų pasaulėžiūrą. Bet kokią poziciją tokiu atveju valstybė privalo užimti?

Gregor Puppink sako, kad teismo požiūriu neutralią. Valstybės neutralumas reikštų jos „...patarnavimą įvairioms religijoms, įsitikinimas ir tikėjimams. Jos vaidmuo yra užtikrinti viešąją tvarką, religinę darną ir toleranciją demokratinėje visuomenėje ypatingai tarp oponuojančių grupių, tarp tikinčiųjų ar netikinčiųjų.

e) Galima sakyti, kad klausimas taip ir lieka neišspręstas. Kaip valstybė gali likti neutrali, kai konkuruoja du radikaliai priešingi, iš principo nesuderinami tikėjimai: vienas pripažįstantis, kad egzistuoja universalūs moraliniai įpareigojimai, kitas tai neigiantis? Atsakymas peršasi tik vienas. Būtina pasirinkti kuriam kodui pasišvesti. Pasirinkimas, jei galvojame apie konstruktyvų istorinį sugyvenimą, vienintelis. Visuotiniu turi būti filosofinis tikėjimas, kuris išreiškia universalų moralinį kodą, faktiškai įkūnytą visose tradicinėse pasaulio religijose.

„Netikinčiojo“ (non-believer) galimybė kaip norma yra abejotina ir racionaliai neapginama. Kas skaitė Kanto filosofiją, vargu ar pritars minčiai, kad mirtingas žmogus gali nors akimirka išsiversti

be tikėjimo, kad be tikėjimo jo darbai daromi šiandien yra prasmingi ryt ir amžinybėje. Netikėjimas yra pa-tikėjimas gyvenimo beprasmybe su atitinkamomis pasekmėmis.

Štai kodėl neįmanoma nepritarti Ser Roger Scruton minčiai, kad « Europos civilizacija yra paženklinta dviejų Kristaus įsakymų – mylėti Dievą visa savo širdimi ir savo artimą kaip save patį ». Šiuose žodžiuose jaučiasi, kad kito žmogaus ir apskritai visų žmonių būties išsaugojimas buvo, yra ir privalo būti didžiausia vertybė, svarbiausiu Europos politikos tikslu, ir svarbiausiu teisės principu.

Todėl pareiškimo autorių kvietimą Europoje atnaujinti konsensusą dėl vertybių reikėtų suprasti kaip hamletišką pasirinkimą: arba, arba, kas iš esmės reiškia: norime istoriškai išlikti ar ne.

4. Iš Hėgelio žmogaus laisvės aiškinimo seka, kad žmogaus laisvė istorijoje reiškiasi jo namais šeimoje ir savo valstybėje. Remiantis žmogaus istorine laisve šeimoje, yra racionalu pritarti Paryžiaus pareiškimo autorių kvietimui susimąstyti apie santuokos ir šeimos išskirtinę vertę. Viską apie tai pasako tokie Paryžiaus pareiškimo teiginiai: *„Mes tvirtiname, kad fundamentali mūsų, kaip žmonių, rolė visuomenėje yra būti tėvais ir motinomis. Santuoka ir vaikai yra integrali bet kokios žmonių klestėjimo vizijos dalis. Visuomenė, kuri nepajėgia ar nenori į save priimti vaikų, neturi ateities»*.

5. Taip pat visiškai suprantamas ir priimtinas Paryžiaus pareiškimo autorių kvietimas prisiminti tautinės valstybės reikšmę Europos istorijoje. Iš Hėgelio istorinės laisvės sampratos seka, kad žmogui gyvybiškai svarbu save identifikuoti su istorine bendrija – jaustis istorinės tautos dalyviu. Istorinės tautos materializacija ir yra valstybė.

Jei taip, tai galima paklausti ar šiuo metu Europos Sąjunga atstoja savo piliečiams valstybę? Ar ES gyventojai identifikuoja save istorinėje Europos bendruomenėje, ar vis dėlto jiems tautinė valstybė yra intymesnė?

Paryžiaus pareiškiame reikšmingi yra tokie žodžiai: *„Tikroji Europa yra tautų bendruomenė. Mes turime savo kalbas, tradicijas ir sienas. Tautinė valstybė tapo Europos civilizacijos skiriamuoju bruožu“*.

6. Kalbant apie moralinį kodą (vertybių hierarchiją) arba apie tiesiog apie tikėjimą žmogaus teisių doktrina, įtvirtinta Žmogaus teisių konvencijoje ir Europos Sąjungos žmogaus teisių chartijoje, galima tvirtinti, kad nepaisant to, jog krikščioniškas žmogaus teisių turinys nepaminėtas, tačiau žmogaus teisių sistema primena labiau krikščionišką, nei erzacreligijos sistemą. Tai matosi iš to, kad preambulėje pripažįstamos mūsų pareigos ateities kartoms: *Naudojimasis šiomis teisėmis suponuoja atsakomybę ir pareigas kitų asmenų, žmonių bendruomenės ir ateities kartų atžvilgiu.*, kad žmogaus gyvybės apsauga pagrindinių teisių sąrašė yra pirmoji, kad šeimos teisė paliekama nacionalinių valstybių kompetencijoje, kad kol kas valstybės Europos mastu nėra įpareigojamos pripažinti eutanaziją, vienos lyties santuokas ir kita.

7. Nėra pakankamai išbaigtas pilietybės teisinis reguliavimas. Prievartinis reikalavimas tautinėms valstybėms be proto atsiverti imigracijai yra aiškiai negatyvus.

Kita vertus, tokia valstybė kaip Lietuva kenčia ne nuo imigracijos, o nuo emigracijos. Beveik trečdalis lietuvių jau emigravo. Falsifikuojant nacionalinės valstybės mitą, Lietuvoje jaunimas nebemato savęs savo valstybėje. Šiuo metu kone pusė moksleivių sieja savo ateitį su kitomis Europos valstybėmis. Europos kosmopolitizmas Lietuvą žlugdo būtent tokiu būdu.

Taigi apibendrinant matosi toks Paryžiaus pareiškimo tikslo įgyvendinimas: Atnaujinti konsensuą dėl moralinės kultūros ir tai padaryti eliminuojant iš Europos žmogaus teisių sutarčių visas erzacreligijos konotacijas. Jei tai šiuo metu kolektyviai neįmanoma, bent palikti moralinės kultūros (žmogaus teisių hierarchijos) klausimus išimtinai nacionalinių valstybių kompetencijai.

Aptariant Paryžiaus pareiškimo teisinio implementavimo galimybes, būtų tikslinga inicijuoti diskusiją dėl Europos Sąjungos fundamentalių teisių chartijos 6 straipsnio „Teisė į laisvę ir saugumą“ naujos redakcijos.

Remiantis protingo, tikrojo liberalizmo (*true liberalism*) nuostata, siūlytina tokia redakcija: „Kiekvienas, tarpininkaujant Europos Sąjungai, privalo turėti teisę į laisvę ir saugą savo asmenybės vystymą šeimoje, visuomenėje, nacionalinėje valstybėje ir naudotis savo laisve tiek, kiek nepažeidžia kitų teisių“.

Asmenybiškumas šeimoje, visuomenėje ir valstybėje reiškia pozityvią laisvę. Draudimas pažeisti kitų teisių reiškia negatyvią laisvę(pabaiga).

2.Valdas Vasiliauskas. Pralaimėtas mūšis: okupacinė kariuomenė išvesta, bet slaptoji liko

(tęsinys – pabaiga sekančiame numeryje)

Tiesos.lt siūlo 2017 m. rugpjūčio 26 d. 10:35

Lietuvių skaitytojams neblogai pažįstamas Edvardas Lukasas (Edward Lucas) savo knygoje „Apgaulė. Šnipai, melas ir kaip Rusija mausto Vakarus“ (vadinasi, ir Lietuvą?) ironizuoja: 1991 m. rugpjūtį šnipai Britanijoje ir Amerikoje per anksti iššovė šampano kamščius, o Lubianka per

anksti nusiminė, kai, skambant džiūgaujančių maskviečių pritarimo šūksniams, kranas nukėlė Felikso Dzeržinskio, kuris buvo Lenino slaptosios policijos vadas, statulą. Dėl Britanijos ir Amerikos sutinku, bet dėl nusiminusios Lubiankos abejočiau. Net Vilniuje nesutikau nė vieno nusiminusio kagėbisto. Ko čia liūdėti, juk vyksta tiesiog dar vienas planinis pavadinimo ir dekoracijų pakeitimas, tokių šios įstaigos istorijoje būta daugybė. Bet nei vaidinama pjesė, nei veikėjai nesikeičia.

Keletas pavyzdžių, ką KGB veikė paskutinėmis dienomis Lietuvoje.

Atrodė, po to, kai nepamirštamuose Sąjūdžio mitinguose žmonės pirmąsyk viešai prabilo apie tai, ką galvoja, saugumui nebeliko prasmės šnipinėti ir kontroliuoti, verbuoti agentų. Tačiau Atgimimo metais KGB Lietuvos skyriuos plūšėjo išsijuosęs, plėtė ir stiprino agentūros tinklus.

Ypatingajame archyve saugoma KGB byla apie buvusio *Laisvosios Europos* radijo lietuviškos redakcijos vadovo Kęstučio Girniaus šnipinėimą. KGB 1-ojo skyriaus viršininkas pulkininkas Vytautas Kariniauskas jau 1988 m. raportavo Maskvai, kad „objektas“ verbavimui netinkamas (neperspektyvus), todėl siūloma rinkti informaciją, siekiant jį sukompromituoti. Įdomiausia bylos dalis susijusi su Girniaus viešnage Lietuvoje 1989 m. pabaigoje – 1990 m. pradžioje, likus vos keliems mėnesiams iki nepriklausomybės atkūrimo. Tipiškas pavyzdys, kaip čekistai mausto Vakarus.

Girnius Vilniuje ieškojo bendradarbio *Laisvosios Europos* radijui – jauno perspektyvaus žurnalisto be suteptos praeities. Ir, žinoma, jį rado, bet ne toje spaudoje, kurią vis dar kontroliavo partijos CK, o Sąjūdžio savaitraštyje *Atgimimas*. Tas jaunas perspektyvus korespondentas be komunistinės praeities buvo KGB „Z“ tarnybos agentas „Martynas“, matyt, slapyvardį pasirinkęs pagal savo mėgstamos „Anties“ dainą „Ne tau, Martynai, mėlynas dangus“... Svečias paprašė rekomenduoti dar tris jaunus gabius žurnalistus, o „Martynas“ tą mielai padarė. Operaciją įvertino pats KGB Lietuvos skyriaus pirmininkas generolas Eduardas Eismuntas, suraitęs rezoliuciją ant pažymos: *Prašau pranešti man apie „Martyno“ bylą. Gali pasisekti gera pakiša*. Prisimenant, kad ir Sąjūdžio spaudos tarnybai vadovavo KGB agentė, akivaizdu – saugumas informacijos kanalų nepaliko be priežiūros.

Nors „Martyną“ ir tris jo draugelius indentifikuoti nesudėtinga, jo pasiekimais *Laisvojoje Europoje* ir nepriklausomoje Lietuvoje ničniekas nesidomėjo. Tikėtina, „Martynas“ padarė stulbinamą karjerą ir dabar yra karščiausias Lietuvos patriotas.

Toje KGB byloje be paties Kęstučio puikių komentarų, skaitytų per *Laisvąją Europą* (kaip ir dabar laisvoje Lietuvoje), be interviu *Atgimimo* savaitraštyje įamžintas Nijolės Sadūnaitės pasisakymas per šį radiją 1989 m. rugsėjo 23 d. KGB geriau nei mūsų politologai, istorikai, politikai nutuokė, ką verta išsaugoti. Kadangi daugiau niekur jos pasisakymas nėra išlikęs, neatsispirsiu pagundai jį pacituoti. Ne visiems jis patiks.

Mano nuomone, – anuomet kalbėjo Sadūnaitė, – Sąjūdžio vadovai turėtų oficialiai pabrėžti, kad ne jie, o tie, kurie per Lietuvos okupaciją ir aneksiją nenusilenkė melui ir terorui, rizikuodami savo laisve ir dažnai savo gyvybe, pradėjo Sąūdį. Sąūdį tęsė 1972 m. pasirodžiusi „Lietuvos katalikų bažnyčios kronika“, iškeldama į viešumą buldozerinio ateizmo nusikaltimus. Jų darbą tęsė naujo pagrindžio leidiniai, Kalantos auka, disidentų areštai, kratos, tardymai ir 1987 m. rugpjūčio 23 d. Molotovo–Ribbentropo slapųjų protokolų pasirašymo paminėjimas Vilniuje, su tuo susijęs smurtas bei šmeižtas prieš tą dieną kalbėjusius. Dabartinis Sąūdis perėmė estafetę. Buvo uždegta žalia šviesa ir nebereikėjo rizikuoti.

Sadūnaitę prisiminiau neatsitiktinai. Havelas rašė: „Kadangi „gyvenimas mele“ yra sistemos pagrindas, tai nieko nuostabaus, kad didžiausią pavojų jam kelia „gyvenimas tiesoje“. Todėl ir persekioja jį įnirtingiau nei kitas grėsmes. Kaip antai Sadūnaitę, kuri buvo nekenčiama anuomet, ne itin mylima ir dabar (tą rodo, pavyzdžiui, Seimo atmetas pasiūlymas paskirti jai Laisvės premiją). Kagėbistams vien jos vardas keldavo stačiai zoologinį įniršį. Tuo įsitikinau savo kailiu.

1991 m. pradžioje, jau laisvės laikais, bet dar veikiant KGB Lietuvos skyriui, valstybės laikraštyje *Lietuvos aidas* paskelbiau seriją interviu su Nijole Sadūnaite, be kita ko, papasakojusia ir apie saugumo represijas prieš 1987 m. mitingo Vilniuje, prie A. Mickevičiaus paminklo, dalyvius. Viename interviu paminėtas ją tardęs KGB majoras Vidmantas Baumila, nūnai populiarus dainininko tėvas, padavė mudu į teismą. Nors bylą vargais negalais laimėjome, bet saugumietis nepriklausomos Lietuvos teisme Sadūnaitę ir mane puolė su

putiniška agresija. Jis tikrai neatrodė nei nusiminęs, nei išsigandęs, veikiau aš buvau suglumęs, juk pirmąkart atsikliuvau teisiamųjų suole.

Ir dar viena nuotrupa ne iš knygų, bet iš asmeninės patirties. Kai aš, pradedantis teatro kritikas, buvau pakviestas į tuo metu ypač populiarią savaitraštį *Literatūra ir menas*, ten dirbusiame žvaigždyne nenublanko ir publicistikos skyriaus vedėja Marina Baublienė (dabar jau velionė, anksti pralaimėjusi kovą su vėžiu) – malonaus, net švelnaus būdo, modiljaniško grožio moteris, inteligentiška, plačiausio akiračio, artimai pažinojusi daug Maskvos meno ir mokslo įžymybių. *Perestroikos* laikais, bet gerokai prieš Atgimimą, kai Lietuvoje dar tvyrojo giliausia stagnacija, emigravo su vyru į tuometinę Vakarų Vokietiją.

Išpūčiau akis, kai mano buvusi kolegė, žurnalistė, išteklėjusi už paprasto inžinieriaus, jau sąjūdietiškoje, bet dar sovietinėje Lietuvoje atidarė klestinčią bendrą Sovietų Sąjungos–Vakarų Vokietijos įmonę „Vilbara“, įsikūrusią Vilniuje, Pilies ir Barboros Radvilaitės gatvių sankryžoje, prieš tai ten buvo garsi ir vienintelė Lietuvoje čekinė parduotuvė, kur atsiskaitoma tik užsienio valiuta ir čekiais, todėl ją kontroliavo saugumas, budriai prižiūrėjęs visas valiutines operacijas. Pasirodo, malonioji, švelnioji Marina Baublienė – vienos garsiausių KGB dinastijų, pradėjusių veikti dar tarpukariu smetoninėje Lietuvoje, atžala. Tėvas – kruvinas iki ausų Aleksandras Slavinas, žiaurus Lietuvos NKVD kontržvalgybos vadovas, saugumo pulkininkas, vadovavęs operacijai, per kurią iš sąjungininkų zonos pokarinėje Vokietijoje buvo pagrobtas generolas Petras Kubiliūnas. Ne ką mažiau spalvinga figūra – Marinos dėdė advokatas Julijus Slavinas, vienas labiausiai nusipelnusių KGB agentų „Charis“ (tokių garsių KGB dinastijų, ir šiandien klestinčių Lietuvoje, yra daug, tačiau kalbėti apie jas neaktualu, nekorektiška?). Žinoma, vaikai už tėvus neatsako, bet ir jų pinigų neatsisako: buvusi žurnalistė, pirmoji gavusi teisę į suvargusią, sušalusią Lietuvą vežti prašmatnius naujus užsienietiškus automobilius ir modernią buitinę techniką, atrodė tarsi rojaus šeimininkė. Slavinų giminė naujus vėjus ir laikus pasitiko iš anksto ir deramai apsirūpinusi. Kaip dabar žinome, tokia buvo ne ji viena.

Dėl masinės KGB intervencijos į ekonomiką, prasidėjusios drauge su Gorbačiovo kooperatyvais, pirmasis Lietuvoje pavojaus varpais ėmė skambinti Kęstutis Milkeraitis, tuomet dirbęs Generalinės prokuratūros Tardymo departamento ypatingai svarbių bylų tardytoju, kėlęs bylas ūkinės priedangos organizacijų, kurias įkūrė užsienio specialiosios tarnybos, vadovams – saugumo karininkams ir agentams. Milkeraitis ragino priimti teisės aktus, kurie leistų teisiškai kovoti su šiomis neva verslo grupuotėmis, tačiau jo neišgirdo nei Generalinė prokuratūra, nei šalies politinė vadovybė.

Todėl liko neatskleistas ir KGB vaidmuo nomenklatūrinės *prichvatizacijos* laikais, kai iki siūlo galo išgrobstyta valstybės turtas. Kaip grybai po lietaus dygo komerciniai bankai, visokiausi holdingai, kurie paskui vienas po kito lyg pagal komandą bankrutavo, masiškai apiplėšę Lietuvos žmones. Didžia dalimi tai nulėmė dabartinį skurdą ir socialinę atskirtį. Vėliau tai buvo kvalifikuojama kaip finansinė nesėkmė, tarnybinis aplaidumas, pareigų neatlikimas, retais atvejais kaip kriminalinis nusikaltimas, bet niekada kaip priešiškos žvalgybos operacija ir finansinė diversija, nors tarp tų vienadienių bankų ir holdingų steigėjų ir vadovų knibždėte knibždėjo KGB karininkų ir agentų.

Šią temą geriausiai apibendrina E. Lukaso „Apgaulės“ citata: *Toli gražu nesusfluoti į istorijos šiukšlyną kartu su senosios sistemos griuvėsiais, komunistinės eros šnipai pasikeitė ir prisitaikė prie naujų sąlygų. [...] Kiti metėsi į verslą, kur užsienio kalbų mokėjimas ir žinios apie išorinį pasaulį buvo jiems gera naujo žaidimo pradžia. Visoje buvusioje sovietų imperijoje komunistų partijos ir jos priešakinių organizacijų turtai sparčiai ištirpo, dažnai pereidavo į sukčių ir gerus ryšius turinčių saviškių rankas. Lygiai taip nutiko ir KGB, ir panašių organizacijų operatyviniams fondams. Sovietų Sąjungos iširimo metais užsienyje sukauptų pinigų buvo dešimtys milijardų dolerių. [...] Šios neteisėtai įgytų grynųjų sumos buvo finansinis tramplinas greitakojams senojo elito nariams, pradedantiems naują verslininkų karjerą. Tiesą sakant, savo valdžią jie pavertė turtais, kuriuos paskui vėl pavertė valdžia.*

Kuklaus Sankt Peterburgo kooperatyvo „Ozero“ pirmininkas V. Putinas, tuo metu ėjęs viso labo mero A. Sobčiakio patarėjo pareigas, absoliučiai patvirtina šią išvadą. E. Luklasas cituoja vieną amerikiečių sovietologą, kuris teigia, kad nafta ir dujos nėra pagrindinės Rusijos eksporto į Vakarų prekės. Pagrindinė jos prekė – korupcija.

* * *

Kiekvienos slaptosios policijos, taigi, ir KGB, pagrindinis tikslas – užgrobti ir išlaikyti valdžią, prognozuojant politinius procesus, juos kontroliuojant, jais manipuliuojant. KGB niekada nebuvo gynybinė organizacija. Nuolat kartojama KGB žodyno sąvoka „*aktyvaus poveikio priemonės*“ reiškia puolamąsias operacijas, įgyvendinant taktinius ir strateginius Kremliaus planus. Marekas Ciesielczyk teigia: *J. Andropovo nurodymu 1976 m. įkurta itin slapta grupė Сеер, kurią sudarė KGB padalinių vadovai ir kuri koordinavo veiklą, siekiant išardyti Vakarų valstybių sąjungą ir ją visiškai kontroliuoti. [...] Tai daroma, pavyzdžiui, kompromituojant tų šalių vyriausybes ar pavienius politinius veikėjus. KGB nuosekliai kiršina nekomunistines, pirmiausia Vakarų, šalis su besivystančiomis šalimis, taip pat Vakarų Europą su JAV. KGB aktyvaus poveikio priemonių sulaukė ir nepriklausomybę atgavusi Lietuva. Iš to paties Aleksandro Slavino.*

Apdairiai (planingai) iš Lietuvos dar gerokai prieš Sovietų sąjungos subyrėjimą emigravęs į Vakarų Vokietiją (ar daug kam leisdavo tais laikais emigruoti į užsienį, nebent į Sibirą?), KGB veteranas, užverbuotas dar tarpukario Lietuvoje, jos nepriklausomybės duobkasys, patogiai įsikūrė Bonoje ir ėmėsi plunksnos. 1993 m. įtakingame vokiečių savaitraštyje *Die Zeit* paskelbė didžiulį straipsnį „Inscenizuotas sukilimas“ – tai tikra KGB *aktyvaus poveikio* priemonių klasika, nuodingas neapykantos Lietuvos nepriklausomybei krešulys. Kaip galima numanyti iš pavadinimo, Slavinas „demaskuoja“ 1941 m. birželio 23 d. sukilimą ir visą Lietuvos aktyvistų frontą, ypač jo organizatorių Kazį Škirpą, piktinasi, kad Kaune šio „fašisto“ (žinoma, kagėbistas rašo be kabučių) vardu net pavadinta gatvė, atsakomybę už holokaustą suverčia Lietuvos Laikinajai Vyriausybei. Žodžiu, visa pirmoji antisovietinė rezistencija buvo ne kas kita, kaip žydšaudžių ir nacių kolaborantų gaujos siautėjimas. Šį Slavino naratyvą jau bemaž 25-erius metus Lietuvoje nerausdami be perstojo kartoja istorijos profesionalai ir mėgėjai, įvairiausio lygio rašėjai. Tiesą sakant, Slavino straipsnio tikrasis autorius yra kolektyvinis – KGB.

Pirmaisiais atkurtos nepriklausomybės metais Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjunga iš rusų į lietuvių kalbą išvertė 1986 m. Maskvoje KGB išleistą informatyvią knygą „Lietuviškų nacionalistų kenkėjiška veikla ir kova su ja. Vadovėlis praktikams. Redaktorius generolas majoras G. K. Vaigauskas“ (dar vienas nemirtingos ir neskęstančios Lietuvos kagėbistų dinastijos atstovas). Vadovėlyje vardijami KGB kovos su antsovietinėmis užsienio nacionalistinėmis ir klerikalinėmis organizacijomis metodai, patikrinti praktikos ir efektyvūs, – tai agentūrinis įsiskverbimas į šias grupuotes; ryšių ir informacinių kanalų, jų vietininkų respublikoje perėmimas – operatyviniai žaidimai; antisovietinių grupuočių silpninimas ir griovimas, jas skaldant ir kompromituojant, jų vadovus supriešinant vieną su kitu, kurstant vidinę įtampą ir sudarant nepasitikėjimo atmosferą.

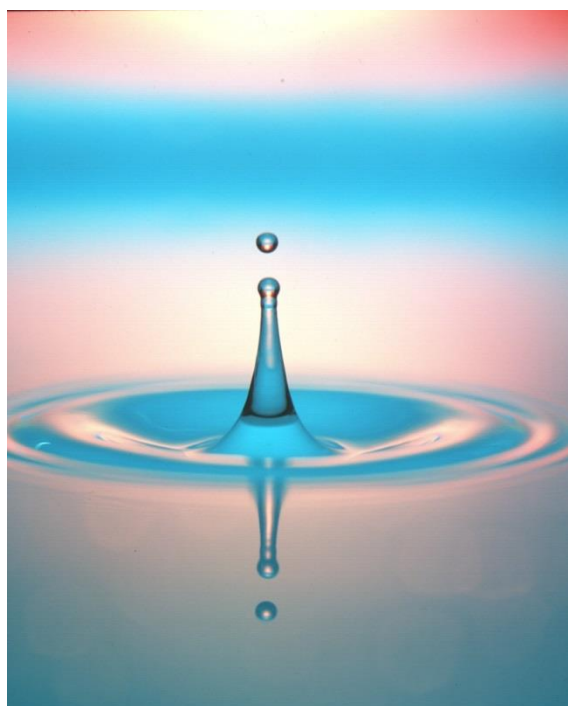
Kompromitacija vykdoma, – moko Vaigausko vadovėlis, – remiantis KGB organų nepaneigiama medžiaga ir realų pagrindą turinčiais dezinformuojančiais duomenimis, kurių priešininkas patikrinti negali. [...] Praktiškai kompromitacijos metodas dažnai derinamas su antitarybinių emigrantinių organizacijų vadeivų ir aktyvistų, vykdyusių nusikaltimus prieš lietuvių liaudį, demaskavimu. [...] Eilė aktyviausių reakcinės emigracijos vadeivų per masinės informacijos priemones buvo demaskuoti prieš Vakarų visuomenę kaip politiniai lavonai, praeityje bendradarbiavę su vokiškaisiais fašistiniais okupantais. Nieko keista, kad KGB praktikai, prisidengdami Lietuvos žydų tragedija, pagal šį vadovėlį medžiojo ir šmeižė Juozą Brazaitį ir visą Laikinąją Lietuvos Vyriausybę, žymiausius išeivijos rezistentus. Tačiau keista, kad tiek

daug mokinių, uoliai išstudijavusių šį *vadovėlį praktikams*, liko arba buvo išauginti jau nepriklausomoje Lietuvoje. (tęsinys sekančiame Nr.3)

<http://www.tiesos.lt/index.php/tinklarastis/straipsnis/valdas-vasiliauskas.-pralaimetas-musis-okupacine-kariuomene-isvesta-bet-sla>

VIEŠAS KREIPIMASIS DĖL DVIEJŲ PILIETYBIŲ

Paskelbta:
2017-09-12
18:25

Autorius: Dr. Jonas
Ramanauskas |
joramlt@yahoo.com
(tęsinys)

(pasinaudokite nuoroda, nes netelpa)

<http://biciulyste.com/aktualijos/dr-jonas-ramanauskas-viesas-kreipimasis-del-dvieju-pilietybiu/>

SVEIKATA

Vandens stebuklingumas

Žymos: [gydymas](#) [Sarmatų kelias](#) [stebuklingumas](#) [Sveikata](#) [vanduo](#)

2011, sausio 2, 15:20 | Sarmatas.LT

Sausio 19 d. keletui valandų visas Žemės vanduo taps stebuklingas. Manoma, kad toks vanduo gali išgydyti ir sunkiausias ligas. Tai „Klaipėdai“ teigė kaunietis technikos mokslų daktaras ir Lietuvos parapsichologų draugijos narys docentas Jonas DAINAUSKAS. Veikiamas energetinių Visatos srautų, ypatingos galios vanduo įgauna tris kartus per metus: **sausio 19-osios, vasario 15-osios ir birželio 24-osios naktimis**. Savo spėjimus apie daugelio manymu menkai įtikėtiną faktą, mokslininkas pagrindė trejų metų tyrinėjimų rezultatais.

Tampa gyvas

Pirmą kartą apie šį reiškinį J.Dainauskas perskaitė vieno rusų žiniuonio knygelėje ir nusprendė ištyrinėti, koks galėtų būti šio energetinio virsmo mechanizmas. Naudodamasis biolokacinėmis priemonėmis, mokslininkas trejus metus matavo sausio 19-osios, vasario 15-osios ir birželio 24-osios naktimis paimtų vandens mėginių energetiką.

Vandenį J.Dainauskas tyrė kas 10-15 minučių ir pastebėjo, kad jo energetinių savybių augimas trukdavo maždaug 1,5 valandos. Maksimalios energetikos vandens struktūra išsilaikydavo maždaug iki 7 valandos ryto.

Tokius tyrimus unikalia aparatūra atliko ir rusų mokslininkai. Jie užfiksavo, kad šio vandens savybės energetiniu informaciniu požiūriu atitinka gyvo audinio savybes.

Technikos mokslų daktaras mano, daugelio akimis mistišką reiškinį galima paaiškinti moksliškai. Skriedama savo orbita, Žemė įeina į tam tikrus laukus, kurių srautai veikia Žemę.

Gali išgydyti?

„Atlikdamas bandymus pastebėjau, kad keičiasi ne tik vandens struktūra. Visoje gamtoje vyksta galingi bioenergetiniai procesai”, - pasakojo J.Dainauskas. Tuo metu pasikeičia visos Žemės energetika, pakinta Žemės energetinės struktūros, geopatogeninės zonos iš neigiamų virsta teigiamomis.

Būtent todėl pakinta ir vandens savybės. Jo energetika išauga keliasdešimt kartų. Toks vanduo teigiamai veikia žmogaus savijautą, pasikrauna visi energetiniai centrai, pagerėja psichoemocinė būseną. J.Dainausko teigimu, kartais, vos panaudojus pakitusios struktūros vandenį, gali išgyti ir sunkiausiomis ligomis sergantys žmonės.

Kelioms valandoms stebuklingų savybių įgyja bet koks vanduo – jūros, ežero, upės ar vandentiekio. J.Dainauskas šmaikštavo, kad tuo metu stebuklingų savybių įgauna ir alus bei kitokie gėrimai.

Tačiau eksperimentų, kaip toks „stebuklingas gėrimas” veikia žmogų, mokslininkas dar neatliko.

Apsaugo viela

J.Dainauskas siūlė eksperimentuoti ir „Klaipėdos” skaitytojams. Sausio 19 d. naktį bei vasario 15-ąją ir birželio 24-ąją prisipilti į indus vandens. Kad ir iš čiaupo. Ir gurkštelėti, esant blogai nuotakai, sergant – vietoj vaistų.

J.Dainauskas turi sukaupęs 10 metų rinkto „gyvo vandens” kolekciją. Ją laiko buteliuose. Savo unikalias savybes vanduo gali išsaugoti labai ilgai.

Tačiau padėtas ten, kur teka požeminiai vandenys, kitose energetiškai netinkamose vietose, vanduo netenka savo gydomųjų galių. Todėl mokslininkas patarė indą, į kurį įpilame gyvojo vandens, apjuosti varine viela. Arba lino, kanapių, kito natūralaus pluošto nešlapiu siūlu, surišant mazgelį. Tai – savotiška apsauga. Beje, seniau Rusijoje gimusį vaiką per pilvuką apjuosdavo raudonu siūleliu, kad jis būtų apsaugotas nuo pikto.

Išsaugo informaciją

Kaunietis mano, kad vandens molekulės išsaugo informaciją, todėl net lašelis gyvojo vandens, įpildo į paprasto vandens indą, pakeičia visą jo struktūrą. Tai reiškia, kad gyvojo vandens resursus galime nuolat dauginti.

J.Dainauskas priminė, kad apie neįtikėtinas vandens savybes užsimenama ir baltų legendose. Buvo manoma, kad maudymasis birželio 24-osios naktį žmogų veikia stebuklingai. Stačiatikiai šias datas sieja su Kristaus gyvenimu – sausio 19-ąją pagal senąjį kalendorių Kristus buvo krikštijamas. O vasario 15-ąją, praėjus 40 dienų nuo gimimo, Kristus buvo nuneštas į sinagogą.

Mokslininkai priėjo išvadą, kad vanduo – gyva substancija, turinti atmintį ir galinti gydyti...

Prieš kelerius metus japonų mokslininkas Emoto Masaru pateikė stulbinamus rezultatus – vanduo gali sugerti, laikyti ir perduoti informaciją apie tai, kas aplinkui vyksta. Vandens molekulės susijungia į klasterius – atminties kekeles, į jas vanduo „užrašo” informaciją. Vienoje molekulėje yra iki 440 tūkstančių informacijos plokštelių. Jei vanduo sugeria pozityvią

informaciją, jis įgauna gydomųjų savybių, o jei sugeria neigiamas emocijas – „nuodija“. Mokslininkai mano, kad teigiamai vandens struktūrą veikia meilės, dėkingumo žodžiai, o neigiamai – neapykanta ir abejingumas. Su E.Masaru teiginiais sutinka profesorius iš JAV R.Rojus. Jis klasterius pavadino vandens nervų sistema, turinčia atmintį.

VANDUO

Vanduo, kurio yra žemėje, po žeme ir virš žemės, sudaro apie 70 proc. žmogaus organizmo – iki 95 proc.- kraujyje, daug jo – smegenyse. Kas žinoma apie „šventąjį“ vandenį, jo savybes, galias? Vietas su vadinamu „stebuklingu“ vandeniu turime ir Lietuvoje. Tai vanduo iš Alksnėnų, Klebonišio šaltinio šalia Kauno ir kitos vietos.

Štai kokias žinias pateikia mokslininkai iš Maskvos. Vienam iš mokslo tyrimo instituto filialų vadovaujanti medicinos mokslu kandidatė I.J.Martjanova priėmė savo pacientę, kuri prieš mėnesį atrodė jautėsi labai blogai, atrodė tarytum skeletas, nes sirgo sunkia onkologinio susirgimo forma. Ši kartą pacientė buvo neatpažįstama, atsigavusi, papildėjusi, su lengvai rausvais skruostais, besipasakojanti, kad jai grįžo jėgos, apetitas, gera nuotaika. Kas gi įvyko per toki trumpą, kelių savaičių laikotarpį?

Ji prieš Jėzaus Kristaus krikštijimo šventę /sausio 19 d./nuvyko į Troicos-Sergijevo vienuolyną pas tėvą Germaną. Jis surinko visus kenčiančius ir visa naktį juos „auklėjo“. Ryte išleido, prisakęs kiekvieną dieną maudytis vonioje, į ją įpilant vieną arbatinį šaukštelį „švento“ vandens. Po savaitę trukusių procedūrų, minima pacientė pasirodė gydytojai J.Martjanovai.

Informacijos autoriai, kaip jie teigia, „netikėdami stebuklais“, nutarė ieškoti netikėto išgyjimo priežasties ir paaiškinimo. Į 30 laipsnių pagal Celcijų vandens pripildytą vonią buvo įpiltas vienas arbatinis šaukštelis „švento“ vandens. Pabuvus vonioje, jau po keliu minučių kaktą išpila prakaitas, lyg būtumei pirtyje, po to juntami lengvi kūno „pabadymai“. Procedūra tęsiasi 15 min. Net ir išlipus iš vonios, dar maždaug valandą kūnas degė lyg gerai išsipėrus pirtyje.

Kai tik minėtojo instituto darbuotojai matavimo prietaiso zondą patalpino virš „švento“ vandens, prietaiso ekrane pasirodė slenkanti laužyta linija. Impulsas yra! Tačiau kokios spinduliavimo dažnių charakteristikos? Ir štai jas pateikia prietaisas. Jos tokios, kokias spinduliuoja absoliučiai sveikas organas!

Garsus rusų aiškiaregis Stepanas Baidusis savo knygelėje „Celitelnyje sekrety“ tvirtina, kad gamta du kartus per metus pati energetiškai įkrauna vandenį.

Tai įvyksta iš sausio 18 d. į sausio 19 dieną, nuo 24 val. iki 3 val. ryto. Minimū laiku vandeni geriausia imti iš natūralaus šaltinio, nors galima ir iš vandentiekio. Gyvą vandenį, turintį milžinišką galią, gamta sukuria iš birželio 23 dienos į birželio 24 dienos nuo 23 val. iki 3 val. ryto.

Kiek toks vanduo bebūtų laikomas, jis nesuges. Tas pat yra ir su sausio 19 d. vandeniu. Sausio 19 d., birželio 24 d. anksti ryte galima maudytis – tuomet jus veiks nepaprastų galių vanduo. Juk jūsų kūnas – tas pats vanduo. Jis taip pat yra veikiamas gamtos!/J.Dainauskas.žurnalas „Lemtis“/

Papildomai apie stebuklingas vandens galias:

Kaip sakė technikos mokslų daktaras, Kauno technologijos universiteto docentas Jonas Dainauskas, vadovaujantis Lietuvos parapsichologų draugijai, šis reiškinys stebimas kasmet tuo pačiu metu – sausio 19 d., vasario 15 d., ir birželio 24 d. naktimis. Jo metu gamtoje vyksta virsmai, pasikeičia visos Žemės energetika – padvigubėja foninis lygis, transformuojasi energetinės globalinės Žemės struktūros, iš neigiamų jos virsta teigiamomis. Dėl šių procesų pakinta vandens savybės, daugybę kartų padidėja jo energetika – iki 40 tūstančių bovių (bioenergijos matavimo vienetas). Šį vieneta 1930 metais nustatė prancūzų mokslininkas

Būvis, pirmasis Cheopso piramidžių Gizos slėnyje tyrėjas.

“Šiuo metu vanduo, paimtas iš čiaupo, gamtos šaltinio – upės, ežero, šaltinio, stovintis ant stalo, – pasikrauna fantastiškomis energijomis. Jis tampa gyvas, – teigia Dainauskas.

Gyvasis vanduo negenda, išsilaiko metus ir daugiau. Maža to, net skiestas vanduo išsaugo tas pačias savybes, kurios neįtikėtinai veikia visus gyvus organizmus. Kaip tai paaiškinama? Stebuklingas vanduo veikia mūsų energetinius centrus – čakras, t.y. mūsų bioenergetinį lygmenį, visus kūno organus, psichoemocinę būseną, gydo fizines, nervų ligas. Šis vanduo, vos panaudojus, net tą pačią akimirką, kartais išgydo net pačias sunkiausias ligas, vadinamas nepagydomomis”, – teigia mokslininkas, bet priduria, kad praktiškai šių stebuklingų savybių jis nėra tyrinėjęs, taigi, jo teiginiai daugiau teoriniai.

Patvirtinimai – legendose

Jis pataria įsidėmėti jo minėtas dienas – prisileisti iš čiaupo vandens į indus, naudoti jį maudantis, apsiprausiant, geriant – visais įmanomais būdais.

Maudydamasis vonioje, į kurią įpilta kad ir nedaug stebuklingo vandens, žmogus atsiduria galingo poveikio energijų sraute, jį užplūsta žvalumas, karštis, šiluma.

Aiškindamas šio neįtikėtinio reiškimo priežastis, J.Dainauskas primena, “kad net baltų legendose užsimenama, kad maudymasis birželio 24-osios naktį stebuklingai veikia žmogų.

Pats jis minėtas datas sužinojo iš rusų žiniuonių knygutės. Maskvos mokslininkai tyrė tokį vandenį unikalia aparatūra ir nustatė, kad jo savybės, spektras ir struktūra energetiniu informaciniu požiūriu atitinka gyvo audinio savybes.

J.DAINAUSKO teigimu, stačiatikiai šias datas sieja su Kristaus gyvenimu – sausio 19-ąją pagal senąjį kalendorių Kristus buvo krikštijamas. Vasario 15-ąją, praėjus 40 dienų nuo gimimo, Kristus buvo nuneštas į sinagogą.

“Aš, kaip mokslininkas, keliu viena iš hipotezių, jog tomis dienomis Žemė, skriedama savo orbita, įeina į tam tikras energijos laukų struktūras ir jų srautai veria Žemę. Kiek tai susiję su Jėzaus krikštijimu – ar tai buvo padarinys, ar priežastis, – į šį klausimą nėra atsakymo”, – teigia J.Dainauskas.

pirminio teksto autorė: **Rolanda Lukoševičienė**

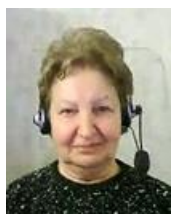
GYVENIMO FILOSOFIJA

Gyvenime taip būna, kad vieni žmonės parodo visiško netvarkingumo ir neatsakingumo stebuklus, kiti žmonės išreiškia heroizmo ir pasiaukojimo stebuklus, kad užkirstų kelią tam kas neišvengiama. Iš tikrųjų kiekvienas veikia taip, kaip jis laiko tinkama veikti ir kiekvienas veikia priklausomai nuo to, kieno patarimai jis linkęs vadovautis savo gyvenime, pamiršdamas, kad yra Visatos dėsnių, kuriame sakoma – veiksmas atitinka atoveiksmybę (paprastiau kalbant: koks darbas – toks ir atlygis“ red.past.).

Gautama Buda „IŠMINTIES ŽODIS“ Kaunas 2015.

REDAKTORIAUS ŽODIS

Laikraščio redaktorius, korektorius ir techninis darbuotojas A.M.Gedvilienė. Labai atsiprašau už klaidas, esu savamokslis redaktorius! Gal atsilieptų galintys padėti? Pinigų neturime!

Kviečiu visus rašyti, komentuoti, spausdinsime. Kviečiame korespondentus iš visos Lietuvos teikti informaciją ir ne tik apie pensininkus, nors jų reikalai irgi svarbūs. Tai turi būti tokia medžiaga, kaip pagerinti įvairaus amžiaus Lietuvos gyventojų padėtį (Lietuvos

pensininkų susivienijimas priima nuo 18 metų – pagrindinis tikslas – kartu solidarumas ir vienybė), kaip sugražinti išvykusius ir pn.

Autorių nuomonė ne visada sutampa su redaktoriaus nuomone.

Leidžiame naudotis laikraštėlyje pateikta informaciją tik mūsų atsiklausus ir nurodant šaltinį.

Laukiame!!!

Mūsų draugai

Bernardinai.lt

